

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Τότε και ο Φραγιάν είπε με σιγανή φωνή:

— Ο κ. ύποκόμης είνε άξιος γυιός του πατέρα του!

— Άγνωστο γιά ποιό λόγο τά λόγια αυτά άντήχησαν άσχημα στ' αυτά του Έλπιδοφόρου, ό όποιος γύρισε τό κεφάλι του άπότομα. Ο Φραγιάν όμως έμεινε στή σκιά και μόνο τά μάτια του πού έλαμπαν είδε. Ένοιωσε στό άντίκρουμά τους κάτι σαν νευρικό έρεθισμό

— Ο Γκοιτράν, αφού συνάδευσε τους καλεσμένους του, πλησίασε τόν Έλπιδοφόρο και τό είπε:

— Έλπιδοφόρε, ή νύχτα είνε ώραία... Θέλεις νά κάνουμε μαζί έναν περίπατο στό Άλυσία Πεβία;

— Μάλιστα!... Μάλιστα! άπάντησε ό ύποκόμης. Θέλω ν' άναπνεύσω λίγο...

Έπήρε τό καπέλλο του από τά χέρια ένός ύπρητόου, διάταξε τόν άμαξά του νά ξαναγυρίση στό μεγαρό του κι έπειτα ξαναέγυθε έξω μαζί με τόν Γκοιτράν.

Κανένας τους όμως δέν είδε τόν Φραγιάν πού, κρυμμένος μέσα στή σκιά, έρριχνε στόν ύποκόμητα θλέμματα μίσους, ψιθυρίζοντας συγχρόνως:

— Μάλιστα, άξιε γυιέ του πατέρα σου... Σου όρκίζομαι ότι σύντομα θά λάβω τήν έκδικισή μου.

Ζ'

ΟΠΟΥ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ ΠΑΛΙΝ Ο ΒΕΝΕΔΕΤΤΟ

— Όταν, κατά τάς δύο μετά τό μεσάνυκτα, ή Ζάν Ζιλντ, συνοδευομένη πάντα άπ τόν έπιστάτη της Μασλέν, ξαναγύρισε στό ξενοδοχείο της, σωριασθηκε έξαντλημένη σέ μία πολυθρόνα.

— Ο Μασλέν, αφού έκλεισε τήν πόρτα του, στάθηκε ακίνητος και σιωπηλός μπροστά της με σταυρωμένα τά χέρια του επάνω στό στήθος του.

Σέ κάποια στιγμή, έσκυψε πρós τή Ζάν και τή ρώτησε με φωνή γλυκερά:

— Υποφέρετε;

— Άμέσως νέα γυναίκα άνασκίρτησε, σαν νά τήν είχε ξυπνήσει ή φωνή αυτή από ένα βαθύ ύπνο. Έφερε τό χέρι της στό μέτωπό της σαν νά συγκέντρωνε τίς άναμνήσεις της κι έπειτα είπτε:

— Γιατί νά θελήσετε νά με παρουσιάσετε σ' αυτόν τόν κόσμο πού δέν είνε δικός μου... Δέν θά ξαναπάω ποτέ πειά!... Ναι, ποτέ πειά!... Σάς τό όρκίζομαι!...

— Ο Μασλέν δάγκωσε τά χείλη του και ψιθύρισε:

— Έπρεπε νά σας ύποδεχθού σαν βασίλισσα!

— Η Ζάν Ζιλντ σήκωσε άπότομα τό κεφάλι της και με θυμό άπάντησε:

— Γιατί μου λέτε τά λόγια αυτά; Βασίλισσα! Έγώ!... Έγώ!... ;

— Και τά τόσα σας χαρίσματα; Η φωνή σας; Η όμορφιά σας;

— Έ, και τί μου χροσιμέουν όλ' αυτά; Άφήστε με!... Άφήστε με!... Φέλω νά μείνω μόνη... όλουόνια!

— Μην όργίζεσθε, Ζάν! Ψιθύρισε λυπημένα ό Άνσελμο. Ξέρετε ότι θά ύπακούω πάντοτε σέ σας...

— Ναι, τό έξέρω... Συγχωρήστε με άν σας φέρνωμα κάποτε άπότομα, σκληρά... Άλλοίμονο!... Ξέρετε καλά σεις τίς θλίψεις πού κρύβω μέσα στό στήθος μου...

Και σηκώθηκε.

— Γιατί νά μή με κάψη άπόψε ή φωτιά;... Έτσι θά έπαυα νά νοιώθω αυτήν τή φλόγα πού μου καίει τήν καρδιά... Θεέ μου! Θεέ μου!

Στηρίχτηκε στόν τοίχο κι έκει, κρύβοντας τό κεφάλι της μέσα στό χέρι της, έξοπασε σέ λυγμούς.

— Ο Μασλέν, γεμάτος άμχανία, με τά μάτια του πλημμυρισμένα δάκρυα, τραυλίζε:

— Δεσποίνις!... Δεσποίνις! Ποτέ δέν σας είδα σ' αυτήν τήν κατάστασι! Τί λοιπόν σας συνέβη άπόψε; Μήπως σας προσέβαλε ή σας εξόβρισε κανείς;

Κι ένώ πρόφερε τά τελευταία αυτά λόγια, ή φωνή του δυνάμωσε και μία άγρια λάμψη πέρασε από τά μάτια του.

— Όχι! ψιθύρισε ή Ζάν. Όχι! Όσο γι' αυτό, σας όρκίζομαι!...

— Φαίνεται τότε πώς τό άτύχημα πού σας συνέβη, σας εξερέθισε... Ξέρω ότι σας θασανίζουν θλιβερές σκέψεις πού δέν μπορείτε νά τίς διώξετε από τό μυαλό σας... Είσαστε όμως νέα... Έχετε τό μέλλον μπροστά σας... Θά ξεχάσετε τό παρελθόν... Πρέπει νά τό ξεχάσετε... Σας ίκετεύω!...

— Η Ζάν είγε άνακτική έν τώ μεταξύ τήν ψυχραιμία της και σκούπιζε τά δάκρυα πού κυλούσαν από τά μάτια της. Συγχρόνως τό πρόσωπό της άλλαξε έκφρασι κι' έγινε σχεδόν χαρούμενο!...

— Ναι, ναι! είπτε (έπειτ' από μία μικρή σιωπή. Έχετε δικη!... Πρέπει! Θά γίνω λογική... Ξέρετε, συχνά ή τρέλλα μάς χτυπάει τό μυαλό... Θέλετε νά με συγχωρέσετε; ;...

— Άμέσως ό Μασλέν, χωρίς νά πη λέξι, άπλωσε πρós αυτήν τό χέρι του. Η Ζάν διάσπασε μία στιγμή. Έπειτα όμως, χωρίς νά τό δώση τό χέρι, τραθήχτηκε πίσω:

— Άναπαυθήτε!... Θά έξασκουθενιάσομε αύριο... τής είπτε ό Μασλέν. Ξέρετε πόσο φοβισμένος είμαι σέ σας...

— Ω! ναι, τό έξέρω αυτό!... Αύριο λοιπόν... Πράγματι είμαι πολύ καταβεθλημένη!...

— Ο Μασλέν ύποκλήθηκε και διευθύνθηκε πρós τήν πόρτα.

— Όταν έγυθε έξω, έβγαλε ένα βαθύ στεναγμό και ψιθύρισε:

— Ω! ό άθλιος έγώ!... Ω! πόσο άθλιος είμαι!...

Και προχωρώντας, μπήκε στό δικό του δωμάτιο.

Ένώ όμως έκλεινε τήν πόρτα πίσω του, κάποιος τή χτύπησε άπ' έξω.

— Ποιός είνε; ρώτησε ό Μασλέν, μισανοίγοντάς τήν πάλι.

— Κάποιος πού θέλει νά μιλήσει μαζί σας.

— Μαζύ μου!... Άλλά έγώ δέν σας έξέρω.

— Με ξέρετε και με παραείρετε! τού άπάντησε ό άγνωστος.

— Ω! μα τό διάβολο! Θ' άνοίξει η πόρτα; ;

Και χωρίς περισσότερες διατυπώσεις, ό άγνωστος έσπρωξε τήν πόρτα και μπήκε μέσα στό δωμάτιο.

— Ο Μασλέν τράβηξε άμέσως τό πιστόλι του. Άλλά, θλέποντας τό πρόσωπο τού άγνωστού, έβγαλε μία κραυγή φόβης.

— Σύ! Σύ, έδώ φώναζε. Α! έβγα γρήγορα έξω, γιατί αλλιώς σου τσακίζω τό κεφάλι.

— Δέν θά μου τσακίση τίποτε, κύριε άτιμε άνθρωπε! τού άπάντησε ό άγνωστος. Γιατί άν πραγματοποιήσης τήν άπειλή σου και σέ θρούν κοντά στό πτώμα μου, θ' άναγκασθής νά δώσης μερικάς εξηγήσεις. Και οι άδυστοιμοί θά ζητήσουν νά μάθουν τό πραγματικό σου δνομα, κύριε έπιστάτα... Και μου φαίνεται πώς δέν θέλεις νάχρη φασαρίες με τήν άδυστομία.

— Ο Μασλέν στάθηκε ακίνητος και δέν είπτε τίποτε.

— Όραία! έξακολούθησε ό άγνωστος. Τώρα φαίνεται πιό λογικός, Γιατί νά θυμόνης; Φαίνεται ότι με άναγνώρισε, έπως σ' άναγνώρισε κι' έγώ... Πώς ξαναεβρεθήκαμε, αλήθεια!...

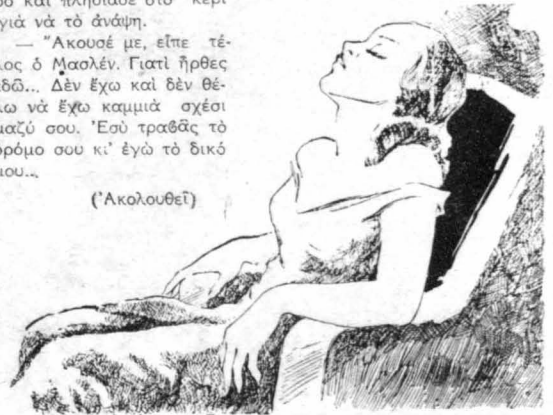
— Έπειτ' από τόσα χρόνια!...

Και ό άγνωστος, λέγοντας τά λόγια αυτά, έβγαλε ένα πούρο ρο και πλησίασε στό κερύ

γιά νά τό άνάψη.

— Άκουσέ με, είπτε τέλος ό Μασλέν. Γιατί ήρθες έδώ... Δέν έχω και δέν θέλω νά έχω καμμία σχέση μαζί σου. Έσύ τραβάς τό δρόμο σου κι' έγώ τό δικό μου...

(*Άκολουθεί)

Η Ζάν Ζιλντ σωριασθηκε έξαντλημένη σέ μία πολυθρόνα.